

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 173/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. P., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. K. M. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 157/08-77 z 29. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2010 doručená sťažnosť, ktorá bola podaná na poštovú prepravu 8. februára 2010, JUDr. P. P., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. K. M. P., Ž., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v

Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 157/08-77 z 29. októbra 2009 (ďalej len „rozsudok z 29. októbra 2009“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 15C/44/08-61 zo dňa 25. 04. 2008 zamietol žalobu sťažovateľa o náhradu škody vo výške 53.900,- Sk s príslušenstvom spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Podstatou súdneho sporu bola skutočnosť, že Okresný súd Bratislava III. po odmietnutí dovolania Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 15C 19/02 v rozpore s ustanovením § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (v znení platnom v rozhodnom období) nevrátil sťažovateľovi zaplatený súdny poplatok. V súdnom spore si sťažovateľ uplatnil náhradu škody vo výške zaplateného súdneho poplatku krátený o sumu 100,- Sk s príslušenstvom. Za nesprávny úradný postup sťažovateľ považoval nečinnosť súdu spočívajúcu v nevrátení súdneho poplatku tam, kde súdny poplatok podľa zákona mal byť.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Co/157/08-77 z 29. 10. 2009, ktorý bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľa 07. 12. 2009 na odvolanie sťažovateľa potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí vôbec neodôvodnil dôvody, pre ktoré neprijal argumentáciu sťažovateľa uvedenú v odvolaní. Jediným relevantným argumentom rozhodnutia napadnutého sťažnosťou je časť, v ktorej odvolací súd uviedol, že zákon neukladá súdu povinnosť rozhodnúť o tom, že súdny poplatok sa nevracia. Odvolací súd si teda osvojil argumentáciu sťažovateľa, ktorá obsahuje jeho odvolanie a z ktorej jednoznačne vyplýva, že uznesenie OS Bratislava III č. k. 15C/19/02-112 zo 04. 03. 2005, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o vrátení súdneho poplatku za dovolanie je vo svojej podstate paaktom, ktorý nezakladá žiadne práva a povinnosti pre účastníkov konania. V pôvodnom konaní nemal OS Bratislava III žiaden vecný a právny dôvod reagovať na žiadosť sťažovateľa, ktorou upozorňoval súd prvého stupňa na nesprávny úradný postup spočívajúci v nevrátení súdneho poplatku za dovolanie, rozhodnutím. Podanie sťažovateľa v označenej veci nebolo žiadnym návrhom, o ktorom bolo potrebné rozhodovať jedným zo zákonom predpísaných spôsobov. Sám odvolací súd v rozhodnutí napadnutom sťažnosťou už v citovanej časti tento právny názor sťažovateľa

potvrďuje. Napriek tomu sa nevenuje skutkovej a právnej argumentácií odvolania, ale svoje rozhodnutie založil na ničím nepodloženom konštatovaní, podľa ktorého o nevrátení súdneho poplatku bolo právoplatne rozhodnuté a týmto rozhodnutím je súd prvého stupňa viazaný...

Odvolaací súd svojim rozhodnutím vykladá základné právne normy bez vyloženia dostatočných dôvodov, inak ako to robia iné súdy. Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia...

Absencia jasného a zrozumiteľného odôvodnenia súdneho rozhodnutia vedie k neúplnosti, nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a vedie k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces priznaných čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...

Skutočnosť, že odvolaací súd neodôvodnil odlišnosť svojho právneho názoru od názoru dominujúceho v rozhodnutiach iných súdov, odôvodňuje záver, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav...

Keďže odvolaací súd sa pri rozhodovaní o otázke posúdenia vrátenia súdneho poplatku pri odmietnutí dovolania, ktorým v podstate vyslovil názor, že dovolanie nie je podaním v občiansko-súdnom konaní a prisúdil mu iný význam práva dôsledne označeným ústavným princípom neriadil - lebo odlišným právnym názorom na pojem „podanie“ sa nevyrovnal s rozhodovacou praxou všetkých súdov, na ktorú poukázal sťažovateľ v odvolaní a napriek existencii iných rozhodnutí nastolenú otázku nepovažoval za otázku zásadného právneho významu hodnú podrobnej právnej argumentácii - porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR...

Podstatou návrhu sťažovateľa, podstatou dôvodov odvolania, bolo a je, že Okresný súd Bratislava III po poplatkovom preverení spisu vedenom pod sp. zn. 15C/19/02 nevrátil sťažovateľovi súdny poplatok za dovolanie napriek tomu, že podľa § 11 ods. 3 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (podľa textu účinného v rozhodnom čase), poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania, podaním odvolania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa podanie odmietlo alebo ak sa návrh, odvolanie alebo dovolanie vzali späť

pred prvým pojednávaním. V prípade, ak poplatníkovi nie je vrátený poplatok po odmietnutí dovolania, vzniká mu voči štátu nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., v rámci ktorého má nielen nárok na vrátenie istiny vo výške zaplateného a nevráteného poplatku, ale i na úžitky z tejto istiny (analogicky uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo/33/2000 a príslušná poznámka, ktoré boli uverejnené v odbornom časopise zo súdnej praxe č. 2/2001 pod č. 16).

Súd prvého stupňa a ani odvolací súd v sťažnosťou napadnutom rozhodnutí nedávajú odpoveď na základnú otázku súdneho sporu, ktorou je rozdielny výklad výrazu „podanie“, Z postupu súdu vo veci OS Bratislava III sp. zn. 15C/19/2002 jednoznačne vyplýva, že dovolanie nepovažuje za podanie v občianskoprávnom konaní. Podľa názoru sťažovateľa tento výklad je nesprávny a rozhodnutie napadnuté sťažnosťou nedáva odpoveď na to, prečo sa s týmto výkladom pojmu „podanie“ odvolací súd stotožnil.

Za nesprávny úradný postup sťažovateľ teda považoval a považuje nečinnosť súdu spočívajúcu v nevrátení súdneho poplatku v situácií, keď podľa zákona tento vrátený poplatníkovi mal byť. Podstatou návrhu teda nebola činnosť resp. nečinnosť súdu vo vzťahu k vydaniu súdneho rozhodnutia, ani nesprávny úradný postup z titulu prieťahov v konaní ako nesprávne odôvodňuje nad rámec obsahu odvolania odvolací súd svoje rozhodnutie. Návrh, ktorý bol právne založený na ustanoveniach zákona č. 514/2003 Z. z. o náhrade škody z titulu nesprávneho úradného postupu je primeraným a dostupným prostriedkom nápravy. Odvolací súd sa bez bližšieho odôvodnenia nezaoberal skutkovou a právnou argumentáciou sťažovateľa uvedenou v odvolaní a svojvoľne skĺzol do argumentácie skutkovej a právnej, ktorá ani nebola predmetom sporu. Takéto dôvody odvolacieho súdu sú arbitrárne a neudržateľné tak z pohľadu rozhodovania všeobecných súdov, ako primárnych ochrancov základných práv a slobôd ako i z ústavného hľadiska.

Za diskriminačný možno považovať taký postup všeobecného súdu, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť. Za rovnaké resp. analogické situácie možno považovať situácie, ktoré predpokladá zákonodarca v ustanovení § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ nemá pochybnosti o tom, že Okresný súd Bratislava III. bez zbytočných problémov vracia súdne poplatky v prípade, ak poplatník svoje podanie zoberie späť. V analogickej situácií, keď príslušný súd odmietne podanie (odvolanie,

dovolanie) už bez objektívneho a rozumného odôvodnenia odmieta vrátiť zaplatený súdny poplatok.»

Sťažovateľ uviedol, že sa „*domáha, aby ústavný súd vyslovil, že jeho právo priznané čl. 12 ods. 1, 20 ods. 1, 46 ods. 1, 46 ods. 3 Ústavy SR napadnutým rozsudkom odporcu porušené bolo*“ a navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1/ Základné práva sťažovateľa JUDr. P. P. priznané čl. 12 ods. 1, 20 ods. 1, 4 ods. 1 (vzhľadom na označenie základných práv, ktorých porušenie namieta v ostatnom obsahu sťažnosti, ide o zrejmu chybu v písaní, správne je čl. 46 ods. 1, pozn.), 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/157/08-77 z 29. 10. 2009 porušené bolo.

2/ Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/157/08-77 z 29. 10. 2009 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3/ JUDr. P. P. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- EUR (slovom dvetisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Krajský súd v Bratislave je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania sťažovateľovi, na účet právneho zástupcu JUDr. K. M. P. tak ako budú vyčíslené na výzvu Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe žaloby sťažovateľa o ochranu osobnosti bolo Okresným súdom Bratislava III vedené súdne konanie, ktoré bolo právoplatne skončené zamietnutím žaloby sťažovateľa rozsudkom č. k. 15 C 19/02-44 z 27. novembra 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 99/03-74 z 26. novembra 2003.

Sťažovateľ podal dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 99/03-74 z 26. novembra 2003 a uhradil súdny poplatok za podané dovolania v sume 54 000 Sk Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Cdo 137/2004 z 27. októbra 2004 odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu jeho neprípustnosti.

Sťažovateľ následne písomne požiadal Okresný súd Bratislava III o vrátenie ním zaplateného súdneho poplatku za dovolanie (žiadosti z 10. januára 2005 a 8. februára 2005).

Okresný súd Bratislava III žiadosti sťažovateľa o vrátenie súdneho poplatku za dovolanie posúdil ako návrh a uznesením č. k. 15 C 19/02-112 zo 4. marca 2005 zamietol návrh sťažovateľa na vrátenie súdneho poplatku za dovolanie. Na základe odvolania sťažovateľa bolo predmetné uznesenie Okresného súdu Bratislava III potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 118/05-123 z 31. mája 2005.

2. Sťažovateľ sa svojou žalobou podanou v roku 2008 Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“), o ktorej bolo vedené konanie pod sp. zn. 15 C 44/2008, domáhal od Slovenskej republiky – Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu súdov v súvislosti s nevrátením súdneho poplatku za dovolanie v už označenom súdnom konaní.

Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 44/2008-61 z 25. apríla 2008 (ďalej len „rozsudok z 25. apríla 2008“) zamietol žalobu sťažovateľa a krajský súd na základe odvolania sťažovateľa tento rozsudok okresného súdu potvrdil svojím rozsudkom č. k. 3 Co 157/08-77 z 29. októbra 2009 (ďalej len „rozsudok z 29. októbra 2009“).

Porušenie označených základných práv vidí sťažovateľ v namietanej nesprávnosti skutkových a právnych záverov v rozsudku krajského súdu z 29. októbra 2009 a v jeho nedostatočnom odôvodnení.

3. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné

právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

4. Ústavný súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu z 29. októbra 2009 konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávosti právnych záverov krajského súdu, alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom odôvodnení jeho záverov.

Ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie posudzovaného rozsudku krajského súdu z 29. októbra 2009 je dôsledné a vyčerpávajúce a sťažovateľ neuviedol vo svojej sťažnosti argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybnit' správnosť a ústavnosť záverov krajského súdu.

Nesprávny úradný postup súdov v označenom konaní spočíval podľa sťažovateľa v *„nečinnosti súdu spočívajúcej v nevrátení súdneho poplatku v situácií, keď podľa zákona tento vrátený poplatníkovi mal byť“*, teda v nevrátení súdneho poplatku sťažovateľovi za dovolanie, ktoré bolo odmietnuté ako neprípustné. Nesprávny úradný postup podľa sťažovateľa nespočíva vo vydaní pozitívneho alebo negatívneho rozhodnutia o jeho žiadosti o vrátenie súdneho poplatku za dovolanie (v danom prípade uznesenia o zamietnutí návrhu sťažovateľa na vrátenie poplatku). V tejto súvislosti sťažovateľ zdôrazňuje, že okresný súd nemal žiaden zákonný dôvod posudzovať jeho žiadosti o vrátenie poplatku ako návrh na jeho vrátenie a reagovať na tieto žiadosti rozhodnutím, osobitne nie za stavu, keď zákon neukladá povinnosť súdu rozhodovať o nevrátení súdneho poplatku. Sťažovateľ považuje vydanie uznesenia o nevrátení súdneho poplatku za *„paakt“* a z jeho argumentácie vyplýva, že vydanie uznesenia o nevrátení súdneho poplatku sa podľa neho nemôže dotýkať existencie a trvania povinnosti okresného súdu vrátiť sťažovateľovi súdny poplatok za dovolanie.

Podľa názoru ústavného súdu závery krajského súdu vo vzťahu k už uvedeným námietkam sťažovateľa sa nevyznačujú arbitrárnosťou a krajský súd tieto závery náležite odôvodnil, keď uviedol: *„Na základe... zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa správne konštatoval, že vzhľadom k tomu, že existuje súdne rozhodnutie o zamietnutí návrhu žalobcu na vrátenie súdneho poplatku za dovolanie, ktoré je právoplatné, vykonateľné a nebolo zrušené alebo zmenené pre jeho nezákonnosť, neprichádza do úvahy ani postup podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého má účastník právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré malo spočívať v nevrátení súdneho poplatku za dovolanie...“*

Vrátenie súdneho poplatku je upravené v § 11 Zákon o súdnych poplatkoch, ktoré nie je viazané na žiadosť alebo návrh toho, kto poplatok zaplatil. O vrátení bez ďalšieho rozhoduje súd, ktorý bezdôvodne zaplatený poplatok prevzal, a to z úradnej povinnosti...

V danej veci konajúci súd rozhodol o tom, že súdny poplatok sa nevracia, rozhodol i napriek tomu, že zákon takúto povinnosť súdu neukladá, rozhodnutie je právoplatné, záväzné, nebolo zrušené pre nezákonnosť, preto o vrátení súdneho poplatku (keďže bolo

rozhodnuté uznesením o jeho nevrátení) nie je možné uvažovať, pretože takáto úvaha je nielen v príkrom rozpore s obsahom ustanovenia § 159 O. s. p., ale aj s princípom logiky...“

Ústavný súd dodáva, že ak všeobecný súd rozhodol formou uznesenia o nevrátení súdneho poplatku napriek tomu, že zákon mu takúto povinnosť neukladá, takéto rozhodnutie nie je možné považovať za „*paakt*“ a neprihliadať na jeho dôsledky. Pričom dôsledkom takéhoto rozhodnutia je práve ustálenie neexistencie nároku na vrátenie poplatku, resp. povinnosti súdu poplatok vrátiť.

Sťažovateľ mal možnosť využiť opravné prostriedky proti takémuto uzneseniu o nevrátení súdneho poplatku a tieto aj využil, avšak nebol úspešný a uznesenie prvostupňového súdu o nevrátení poplatku bolo potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu jedine v konaní o preskúmanie uznesenia o nevrátení súdneho poplatku prináležalo odvolaciemu súdu meritórne posudzovať správnosť záverov o jeho nevrátení. Ak napriek tomu, že krajský súd vyslovil svoju viazanosť právoplatným rozhodnutím súdu v inom konaní o nevrátení poplatku a urobil v tomto smere aj sám závery, táto okolnosť nespochybňuje správnosť jeho ostatných záverov, na základe ktorých vo veci rozhodol, a neumožňuje hodnotiť rozsudok krajského súdu z 29. októbra 2009 ako arbitrárny.

Vzhľadom na uvedené ani ďalšia argumentácia sťažovateľa, ktorou namieta právne závery krajského súdu v otázke, či v jeho prípade boli splnené podmienky na vrátenie poplatku, nemôže spochybniť ústavnú súladnosť posudzovaného rozsudku krajského súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2010